

[Landbrugsministeren]

Landbrugsudsigterne er ikke så lyse, som vi kunne ønske, men jeg er alligevel forundret over, at socialdemokratiet var så passivt, da det drejede sig om at komme os til hjælp for at få den rentesaneringsydelse igennem. Jeg mener, det var, hvad vi kunne opnå politisk, og jeg håber, at det er tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Socialdemokratiet var ikke passivt over for landbrugets problemer, men socialdemokratiet mente ikke, vi i en økonomisk krisetid havde råd til at klatte pengene ud på en måde, der ikke virkelig hjælper. Vi skulle have brugt pengene mere præcist efter socialdemokratiets mening.

Når landbrugsministeren her siger, at der kommer over 700 mill. kr. ud i rentetilskud, så er det vist nogle gældssaneringslån, der endnu ikke er blevet bevilget, landbrugsministeren regner ind for at kunne komme op på det tal.

Formanden:

Der er meget uro, især ovre i sidegangen.

Dohrmann (FP):

Det er egentlig umådelig trist, at den nuværende regering er i fuld færd med at begå selvmord.

Der skal ikke herske tvivl om, at det var en stor dag for fremskridtspartiet, den dag hr. Anker Jørgensen gav op og meddelte en glad offentlighed, at nu var han altså ude af stand til at styre dette land mere. Mange års uansvarlig politik, desværre støttet af flere af de nuværende regeringspartier, gjorde, at socialdemokraterne var kørt fuldstændig fast. Pengene flød til højre og venstre, skatterne steg, arbejdsløsheden steg, firmaer gik konkurs, landmændene krakkede og deres gård røg på tvangsauktion – alt sammen, fordi der var blevet ført en fuldkommen tåbelig og uansvarlig økonomisk politik. Derfor var vi selvfølgelig glade den dag, da karlen løb fra pladsen, som man siger, og gik af gårde.

Støttet af os har den nuværende regering heldigvis gennemført mange fornuftige ting. Når renten og omkostningerne er faldet, når der ligesom er kommet en smule optimisme, skyldes det ikke mindst det samarbejde, vi har haft med regeringen.

Der har selvfølgelig også været sorger ind imellem og triste dage. Jeg husker f.eks. den dag, regeringen sammen med socialdemokratiet, sammen med VS, sammen med SF vedtog røveriet fra pensionskasserne på trods af de valgløfter, der blev afgivet før sidste valg. Det var en meget, meget sort dag, og da kunne man med rette tale om brudte løfter.

Vi har også græmmet os i fremskridtspartiet, når vi f.eks. har set, at regeringen er blevet jaget rundt i manegen af det radikale venstre og VS, støttet af socialdemokraterne, i vores forsvarspolitik, vores tilhørsforhold til NATO, hele vores troværdighed i øvrigt udadtil. Det var også nogle sorte dage, vi dér oplevede.

Jeg vil også gerne sige, at vi har mange gange i fremskridtspartiet følt os noget skidt behandlet, men der er i hvert fald ét tilfælde, hvor jeg følte, at vi fik en behandling, som svarer nogenlunde til den, der kom andre partier til del. Det var dengang, vi indgik Rio Bravo-forliget. Da følte jeg virkelig, at såvel regeringen som de radikale fremover agtede, at nu skulle vi have nøjagtig den samme behandling, der kom andre partier til del.

Derfor er det selvfølgelig en skuffelse for os med hele det handlingsforløb, der har været forud for den endelige behandling af finansloven her. Vi har set, at regeringspartierne har spildt dage, har spildt uger, dag og nat, på at forhandle med det radikale venstre. Om hvad? En yderligere forbedring af finansloven? Nej, såmænd ikke, om hvor meget man kunne acceptere at det radikale venstre fik lov til at ødelægge finansloven. Det er det, regeringspartierne har ofret dage, nætter og uger på at forhandle med det radikale venstre om. Det er simpelt hen for groft, det er uanstændigt, og jeg synes, at regeringen skulle tage og gøre det godt igen.

Vi havde som bekendt et lille, kort – ikke møde, men snak i formiddags, hvor vi opfordrede regeringen og de radikale til nu endelig at sætte sig ned med os som en ligeværdig partner og drøfte tingene igennem, sørge for, at der kommer en finanslov ud af det, som også fremskridtspartiet med god samvittighed kan stemme for. Tilsyneladende ville man det ikke, og derfor lyder mit spørgsmål: hvad står egentlig øverst på regeringens ønskeliste? At føre en forsvarlig økonomisk politik, at få en finanslov igennem, som regeringspartierne